

מסורת הש"ס

מרתנא צו חלל זכר. ודוקא נקט צו הדורות של חללים זכר בן זכר צו תבה של חללה מישראל כשירה לכהונה חללה דכל ודל הנולד צביאט איסור ואפילו מישראלית כבת חלל זכר ופסולה לכהונה אבל צו גירות מישראל כשירה וטעמא דכולהו הני תנאי דפליגי בגירות מפרש בגמ': **ר' אליעזר בן יעקב אומר** ד'. לית ליה האי דינא דלקמן (דף עט.) דל השוא **ר' דשאני** ברוב קהל לא פריך דהיינו דומיא דשיש בהן דל חמור ואין חומר שלהם שזה ואיכא למי' צעלמא (מסכת דף ד'). דל חמור לא פריך ומיהו ר' שגשא גירות בתו פסולה דבעי' מורש בית ישראל כדמפרש בגמרא **ר' גמ' מה להלן**. לענין טומאה הזכרים הוהירו עליה ולא נקבות דכתיב בני אהרן ו ולא נקבות אהרן: אף. בפסולי חללות וזכרים נפסלו ולא נקבות: **צמו של ר"ג**. מן האלמנה מיתמרי דהא אמרי' נקבות מותרות: **ורעו לית** ואפי' נקבות מותרות: **גזירה** שזה לכת דבתי אהני: **צמ בנו**. חלל מיתמרי דתהני ליה גזירה שזה ולא אפיק קרא אלא זרעו אבל זרע זרעו תכשר בנקבות **גמ' ש' ורעו**. האז והורע הזכרו וצביאט וזו והיינו הקישא: **צמ צמו**. חללה מיתמרי מהך הקישא: **צמ שני ישראל מקוה טהרה לחללות**. שחיי להכשיר את צמה ממנו לכהונה כך צמות ישראל מקוה טהרה לחללים ו להכשיר את צמו ממנה לכהונה: **צמ צמיו**. מדלא כתיב צעמיו משמע שאין זרעו מחלל את צמו אלא כשהוא ואשמו מעם אחד ששניהם חללים: **היא עצמה מנין**. שהאלמנה מתחללת בצביאטו מן התרומה ומן הכהונה ללוקות כהן הדין הבא עליה אחריו משום חללה: **היא עצמה עציבה**.

נורה אור השלם

1. ולא יחולל דורנו בעמיו
כי אני יי מקדשו:
ויקרא כהן
טו
2. לא ישמא בעל בעמיו
להחלוט:
ויקרא כהן
ד
3. לא יוכל בעלה
הראשון אשר שלחה
לשוב לקחתה להיות לו
לאשה אחרי
הוא
4. לנשוא כי תעבה הוא
לפני יי ולא תחסיא את
האריך אשר י
אחרי
נתן לק נחלה:
- דברים כד ד
4. אלמנה וגרושה
ונקה ונהן את אלה לא
יקח כי אם בתולה
מעמיו יקח אשה:
ויקרא כהן ד

מוסף דש"י

בנות ישראל מקוה
טהרה לחללים. דנת
חלל זכר כשרה לכהונה
שאשתו טהרה את זרעו
(לעיל טו).

וְגַם וְאִילֵּי דְבַת חִלְלָה שֶׁנִּשְׁאָת לְיִשְׂרָאֵל כְּשִׁירָה לְכַהֲנָה: (לעולם. בַּת זֶנוּ וְבַת זֶנוּ עַד סוֹף כָּל
פְּסוּלָה בְּבֵת הָרָשָׁיוֹן אֲבָל בַּת זֶנוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּשִׁירָה לֹא חֲמִירָה בַּת חִלְלָה מִחִלְלָה לְדַמִּירִי
יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּשֶׂא חִלְלָה בְּזֶנוּ כְּשִׁירָה לְכַהֲנָה. וְעַמּוּמָא לִינֵי בְּגִמְרָא. וְדוֹקָא יִשְׂרָאֵל אֲבָל כֵּהֵן שֶׁנֶּשֶׂא חִלְלָה בְּזֶנוּ
וְעַתָּה הוּא חִלְלָה: חִלְלָה שֶׁנֶּשֶׂא בֶּן יִשְׂרָאֵל בְּזֶנוּ פְּסוּלָה בְּגִמְרָא פְּרִידָה הֵא תִּנָּה לִיָּה רִשָּׁא: בֶּן זֶנוּ וְזָכָר

מתני' אבת חלל זכר פסולה מן הכהונה לעולם ביישראל שנשא חללה בתו כשירה לכהונה חלל שנשא בת ישראל בתו פסולה לכהונה ^(א) רבי יהודה אומר בת גר זכר כבת חלל זכר ^(ב) רבי אליעזר בן יעקב אומר ביישראל שנשאה גיורה בתו כשירה לכהונה

וגר שנשא בת ישראל בתו כשירה לכהונה אבל גר שנשא גיורת בתו פסולה לכהונה ואחר גר ואחר עבדים משוחררים אפי' עד י' דורות עד שתהא אמו מישראל ר' יוסי אומר ^אאף גר שנשא גיורת בתו כשירה לכהונה: **גמ'** מאי לעולם מהו דתימא מידי דהוה אמצרי ואדומי מה להלן ^בללאחר שלשה דורות אף כאן נמי לאחר שלשה דורות קא משמע לן: ישראל שנשא חללה: מנא הני מילי אמר ר' יוחנן משום ר' ^גשמעון נאמר כאן ^דולא יחלל זרעו בעמיו ונאמר להלן ^הלא יטמא בעל בעמיו מה להלן זכרים ולא נקבות אף כאן זכרים ולא נקבות אלא מעתה בתו של כ"ג תישתרי מי כתיב בנו זרעו כתיב לא יחלל זרעו בעמיו בת בנו תישתרי כתיב לא יחלל זרעו מקיש זרעו לו מה הוא בתו פסולה אף בנו בתו פסולה בת בתו תיתסר אם כן גיירה שוה מאי אהני ליה: חלל שנשא בת ישראל בתו פסולה: הא תנא ליה רישא בת חלל זכר פסולה מן הכהונה לעולם אידי דתנא ^ורישא ישראל שנשא חללה תנא נמי סיפא חלל שנשא בת ישראל מתניתין דלא

ככ"י דוסתאי בן יהודה דתניא ^ארב דוסתאי בן יהודה אומר כשם שבני ישראל מקוה טהרה לחללות כך בנות ישראל מקוה טהרה לחללים מאי טעמיה דר' דוסתאי בר' יהודה אמר קרא לא יחלל זרעו בעמיו בעם אחד הוא דמיחל בשני עממים אינו מיחל תנו רבנן לא יחלל זרעו אין לי אלא זרעו ^{היה}היא עצמה מנין אמרת קל וחומר מה זרעו שלא עבר עבירה מתחלל היא שעברה עבירה אינו דין שמתחללת היא עצמו יוכיח שעבר עבירה ואין מתחלל מה להוא שכן אין מתחלל בכל מקום תאמר בהיא שמתחללת בכ"מ ואם נפשך לומר אמר קרא לא יחלל זרעו לא יחולל זה שהיה כשר ונתחלל מאי אם נפשך לומר וכי תימא איכא למיפרך מה לזרעו שכן יצירתו בעבירה אמר קרא לא יחלל לא יחולל זה שהיה כשר ונתחלל תנו רבנן איזו היא חללה כל שנולדה מן הפסולים מאי פסולים אילימא פסולים לו הרי מחזיר גרושתו ופסולה לו ^היבניה כשרים דכתי' ^אתועבה היא היא תועבה ואין בניה תועבים אמר רב יהודה הכי קאמר איזו היא חללה ^בכל שנולדה מן פסול כהונה נולדה אין לא נולדה לא ^גהרי אלמנה וגרושה ^דוזנה דלא נולדה וקא הויא חללה אמר רבה ה"ק איזו חללה מוזכרת שלא היה לה שעת הכושר כלל כל שנולדה מן פסול כהונה מאי מוזכרת אמר רב יצחק בר אבין ה"ק איזו היא חללה שעיקרה מדברי תורה ואין צריכין לפרש מדברי סופרים כל שנולדה מן פסולי כהונה ת"ר ^אאלמנה אלמנה אלמנה אינו חייב אלא אחת גרושה גרושה אינו חייב אלא אחת ^באלמנה וגרושה וחללה וזנה ^גבזמן שהם כסדר חייב על כל אחת ואחת זינתה ונתחללה ונתגרשה ונתארמלה אינו חייב אלא אחת אמר מר אלמנה אלמנה אלמנה אינו חייב אלא אחת האי אלמנה היכי דמי אילימא שבא על אלמנת ראובן ועל אלמנת שמעון ועל אלמנת לוי אמאי אינו חייב אלא אחת הרי

אות איסור חיסכל אף כאן: ואם נפשל נומר. שום תשובה על ק"ו ותבא להכשירה הרי לך מקרא:
 "ועיקר חילול האמור כאן משמע" ב' ביאת עממה שהיתה כשרה ונתחללה אבל זרעו מעיקרו הוא נפסל
 מה היה לנו להשיב על ק"ו דאיטריק לפרוש: קראי: הכי קא קשיא ליה ודי סימא. מעיקרא דדינא
 מה עבדיה^ה ונתחללה איכא למפרך מה לזרעו כו': אי נימא פסולה לו. ואפי' הוא ישראל אם ביאתו עבדיה
 ונחזיר גרשמו. כ' כשנישאת לאחר דפסולה דכתיב (דברים ד) לא יוכל צעלה גוי'. ובגיה כוניה. בתו
 כ' נומר צעונה עבירה: והרי אלמנה. לא גורשה לה כסין הדיוט משתחלת ביציתו וכן כ' כוניה. ביצית
 לא ללקות צעונה משום חללה דכל איסור כהונה עושה חללה ביציתו: ומורשה. מפרש לקמן:
 קרה ממשמעות המקרא שכתב חללה לא יקחו ואין ל' צריכין לפרש מידי סופרים דמקרא נפקא בזהדי:
 "וינו" א' ולד פסול לכהונה מדכתיב ולא יחלל זרעו אבל חללה הנעשית חללה ע"י ביאה הזכרוב לדרוש
 חללה: אלמנה אלמנה אלמנה. בא על אלמנה שיש בה שלש שמות של אלמנות: אינו חייב אלא
 שנתאלמנה תחילה ונשאת לשני וגירשה ונשאת לבתה ונתאלמנה ואח"כ נבעלה לאחד מן הפסולים
 הפסול כהונה חללה איכא וזהו ליכא ומשאר איסורים אינו חללה לא הויא בדרקמא: וינא.
 כ' כהן ועשאה חללה שהיתה אסורה עליו משום זונה: אינו חייב אלא אחס. לקמן) מפרש טעמא:

נזיר

סב א ב מ"י פ"ט מהל'
איסורי ביאה הל"ד
סמג לאוין קכב טוש"ע
לה"ע ס' ז סעי' טז:
סג ג ד מ"י שם הל' [יב]
טז טוש"ע שם סעי'
כא:

סד ה מיי שס ה' א
 טוש"ש שס סעי' יב:
סה ו מיי שס טוש"ש שס
 סעי' יב:
 ו [מיי פ"ח מהל' גירושין
 ה' יב טוש"ש אה"ע ס' י'
 סעי' א]:
סו ח מיי פט"ו מהל'
 איסורי ביאה ה"ב:
 סגג לאזין קז:
סז ט ו מיי פט"ו מהל'
 איסורי ביאה ה' הל' ב
 סגג לאזין קכב טוש"ש שס
 ס' ז סעי' יב:
סח ב מיי שס פ"ח ה' הל' ב
 יא:
סט ל מיי שס ה' א ח
 י:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה והרי אלמנה וכו' ללקות עליה משום חללה. ג"כ עי' שער המלך פרי"ז מה' א"צ הל' י' בד"ה האמנם וכו' מ"ש צ"ה:

תום' ר"י הזקן

[illegible][illegible]

על ידי האיש, אבל הוא אין מתחלל בשום ביאה דכתיב לא יחלל ורענן הורע הוא מתחלל ולא הוא עצמו. ותנן בבכורות [מה] ב' הנושא נשים בעבירה פסול עד שיירד הנאה, וכי נדר הנאה מיהא עובד עבירה. ופאילו הוא ישראל אם בעל ביאה אסורה שאין הולד ממוי היו הולד הלל. מחזיר גירשתו. כשנשא לאחר או נתקדשה. היא חרובה. כלומר היא [בתעוש עבירה וקא היא חלה משום אותה שיעקרה. כביאה אסורה. הפסוק קח הוא אבל חלה הנעשית ע"י הארבעה לדרוש חכמים המקרא זה שהיה כשר ותתחלל אלמנה אלמנה אלמנה. בעל אלמנה שיש לה ג' שמות כדמפרש. אלמנה ארובן ואלמנה שמעון [ואלמנה לוי]. שבה על ג' נשים אלמנות.

והוא דאמר דצ"ל בתחלה ד"ה תאמר בהי' משתללת בכ"מ וכי' עד וכי נדר הנאה מיהא עובד עבירה, ואח"כ מה"ז זה שהיה כשר ותתחלל כגון היא שהיתה כשרה ותתעלליה ע"י אותה היא האסורה אבל הולד הנולד וכי' עד משולם ואח"כ מה"ז תפסולי זה ואפי' כ"ד. (ד"ר).